

[Niels Eriksen.]

hvis spærringerne hæves. Jeg mener derfor, det er rigtigt, at den øgede støtte, som lovforslaget indebærer, fortrinsvis gives til kvægholdet.

Jeg er ikke enig med hr. Chr. Rasmussen, der før foreslog, at man skulle tage penge fra dispositionsfonden og slagte tyrekalve. Det er jo sådan, at den eneste gren inden for kvægekseporten, der har været nogenlunde lønende, er kalveekseporten til Italien. Derimod skulle man sætte et oplysningsarbejde i gang om, hvordan man rigtigt fodrer de kalve, der kan anvendes til eksport.

Om den støtte, der nu bliver foreslået, er tilstrækkelig til at hindre, at mange kvægbesætninger bliver nedlagt, ja, det hænger jo i høj grad sammen med håbet, håbet om det store marked; den foreslåede støtte kan ikke bringe økonomisk balance, men det er dog en stimulans.

Også svineproduktionen, der i de sidste år har været den bedste gren inden for landbruget, synes desværre nu at stå over for vanskeligheder. Det er jo sådan, at når én produktionsgren går nogenlunde, kaster flere og flere sig over den. De sidste svine-tællinger viser en meget betydelig stigning i antallet af drægtige søer, og vore afsætningsmuligheder på vort traditionelle baconmarked, England, er jo begrænset af den markedsdelingsordning, som vi er inde under. Ydermere har forbruget af bacon — vel på grund af den skrappe økonomiske politik, man har ført — været mindre end foregående år. Dertil kommer, at de såkaldte tredjelandsmarkeder hidtil har været meget tilbageholdende med købstilbud til blot nogenlunde rimelige priser. Denne situation har givet sig udslag i, at landmændene i forhold til i fjor i de sidste måneder har fået 30-40 kr. mindre hjem pr. slagteri-gris. Der udfoldes fra slagteriernes side store bestræbelser for at få øget afsætning over konserves; men skinkemarkedet i USA har gennem lang tid været meget svagt, og det har betydet, at svineproducenterne ud over den støtte, der gives fra dispositionsfonden, har måttet yde meget betydelige beløb til støtte for konservesfabrikationen. I 1966 drejede det sig om ca. 100 mill. kr. Det ser altså heller ikke særlig lysende ud for svineproduktionen.

Det gør det heller ikke for æg- og fjerkræ-

eksporten, som bliver lukket ude fra det ene marked efter det andet. Man anstrenger sig i alle afsætningsled inden for landbruget for at finde frem til nye og mere forædlede eksportprodukter og også for at få en stærkere spredning af afsætningen, men det er dyrt at indarbejde nye ting og samtidig befæste stillingen på de traditionelle markeder.

Her har landbrugets dispositionsfond været til uvurderlig gavn. Dispositionsfonden betaler således en væsentlig del af de ca. 60 mill. kr. årligt, der bruges til generel eksportpropaganda for danske landbrugsvarer, en indsats, der har været af meget stor betydning. Siden 1. august 1966 har det været nødvendigt at anvende en væsentlig del af fondens midler til støtteopkøb af oksekød, senere også af fjerkrækød, som følge af de stadig forværrede eksportmuligheder til fællesmarkedet. Nævnte støtteopkøb har vist sig at være af en værdi, der langt overstiger de udgifter, de har påført dispositionsfonden. Det har således været muligt nogenlunde at bevare stabiliteten på oksekødmarkedet, til trods for at afsætningsmulighederne har været meget uregelmæssige og utilfredsstillende siden 1. august 1966, hvor virkningerne af fællesmarkedets afgiftssystem for oksekød for alvor blev mærkbare. Jeg kan derfor bifalde, at det næststørste beløb, der her gives, går til dispositionsfonden; jeg tror, det vil være en udmærket ting.

Lovforslagene indebærer også, at de nuværende hjemmemarkedsordninger fortsætter uændret. Disse ordninger er af meget stor værdi for landbruget ved under monopoltilsynets kontrol at sikre en rimelig pris for den del af produktionen, der afsættes på hjemmemarkedet. En dansk ægproduktion har i de senere år overhovedet ikke kunnet opretholdes uden i kraft af hjemmemarkedsordningerne. Ordningerne har desuden haft en vis effektivitetsfremmende betydning, idet de gennem deres stabiliserende indflydelse på de gennemsnitlige afregningspriser forbedrer mulighederne for en rationel driftsplanlægning. Jeg vil gerne sige om de prisstigninger, der nu forhandles om mellem landbruget og monopoltilsynet, at det er jo ikke stigninger, som går til landbruget; det er udelukkende stigninger, som er fremkaldt af stigende omkostninger. Danske forbrugere